

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)
1.Konu : Allah'ın (C.C.) İnsanlığa Lütufu: Peygamberlik

Peygamberler, Allah'ın (c.c.) emir ve yasaklarını insanlara ulaştırmakla görevli olan elçilerdir. Allah (c.c.) insanlara akıl vererek onları en üstün varlık olarak yaratmıştır. Bir insan gecenin gündüzün oluşumunu, ağaçların sonbaharda yapraklarını döküp ilkbaharda yeniden canlanmasını, mevsimleri, dünyanın güneşe olan uzaklığını ve daha bunun gibi pek çok mükemmel düzenin çok kudretli bir yaratıcısı olduğunu aklıyla kavrayabilir. Ama insan Allah'ın (c.c.) kendisinden istediği görevleri, emir ve yasakları, yaptıklarından sorumlu tutulacağını, yalan söylememesi gerektiğini, anne babasına iyi davranması gerektiğini, bireysel ve sosyal ilişkilerde Allah'ın (c.c.) rızasına uygun olan davranışları sergilemesi gerektiğini tek başına bilemez. Allah (c.c.) insanlara kendi içlerinden peygamberler göndermiş ve peygamberler Allah'ın (c.c.) mesajlarını hem ileterek hem yaşayarak insanlara öğretmişlerdir.

Peygamber: *Resul, elçi, nebi, yalvaç. Haber getiren, Allah'ın (c.c.) kurallarını, emir ve yasaklarını bildiren ve onlara hakkı, doğruyu ve yanlışı açıklamak üzere seçilip görevlendirilen ilâhî elçi anlamına gelir. Peygamber kelimesi Kur'an-ı Kerim'de nebî ve resul şeklinde kullanılmıştır. Kendilerine kitap gönderilen peygamberlere **resul**, kitap gönderilmeyen peygamberlere **nebî** denir.²*

Peygamberler insanları her şeyin yaratıcısı olan Allah'a (c.c.) inanmaya davet etmiş, onları dünya ve ahiret hayatında mutlu edecek kuralları öğretmişlerdir. İnsanlar Peygamberler sayesinde kendilerini Yaratanın Allah (c.c.) olduğunu ve O'nun büyüklüğünü bilirler. Yine peygamberler sayesinde Allah'a (c.c.) nasıl itaat edeceklerini ve nasıl rızasını kazanacaklarını öğrenirler. Bundan dolayı peygamberler insanlar için bir lütuftur.

Lütuf: *Sözlükte nazik ve merhametli davranmak anlamına gelir. Terim olarak Lütuf "insanın kendi iradesiyle Allah'a (c.c.) iman edip inkâr ve isyandan kaçınmasını kolaylaştıran ilâhî fiil" diye tanımlanır.³*

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)

2.Konu : Hz. Adem'den (A.S.) Hz. Muhammed'e (S.A.V.) Peygamberlik

Hız. Adem (a.s.) ilk insan ve aynı zamanda ilk peygamberdir. Hız. Muhammed (s.a.v.) ise peygamberlerin sonuncusudur. Kur'an-ı Kerim'de 25 peygamberin adı geçmektedir. Bu peygamberler: Hız. Âdem, Hız. İdrîs, Hız. Nûh, Hız. Hûd, Hız. Sâlih, Hız. Lût, Hız. İbrâhîm, Hız. İsmâîl, Hız. İshâk, Hız. Yakûb, Hız. Yûsuf, Hız. Şuayb, Hız. Mûsâ, Hız. Hârûn, Hız. Dâvud, Hız. Süleymân, Hız. Eyyûb, Hız. Zülkifl, Hız. Yûnus, Hız. İlyâs, Hız. Elyasa, Hız. Zekeriyâ, Hız. Yahyâ, Hız. İsâ, Hız. Muhammed. Hız. Şit'in (a.s.) ismi Kur'an-ı Kerim'de zikredilmemiş olsa da diğer kaynaklarda kendisinden söz edilmektedir. (Hız. Şit (a.s.)), Hız. Âdem'in (a.s.) üçüncü oğludur, çocukları arasında en sevileni, en güzeli ve en faziletlisidir. Hız. Âdem'in vefatından sonra kendisine peygamberlik verilmiştir. Kendisine indirilen elli yaprakta hikmet, kimya, simya, riyâzî ilimler ve bazı sanatlardan bahsedildiği bildirilmektedir.

Hız. Nuh (a.s.)

Peygamberler bu kutlu görevlerini yaparken pek çok zorluklarla karşılaştılar. Şiddetli zorluklara karşı en büyük mücadeleyi veren peygamberlere "Ulül-azm" denilmiştir. Bu peygamberlerden Hız. Nuh (a.s.) 950 yıllık ömrünü Allah'a (c.c.) inanmaya davetle geçirmiş olmasına karşı çok az kişi ona inandı. İnsanlığın ikinci atası olarak da bilinen Hız. Nuh'un (a.s.) kavmi putlara tapan, zalim, yoldan çıkmış, kötü ve acımasız bir millettir. Hız. Nuh (a.s.) onları Allah'a (c.c.) inanmaya çağırdığında "Bu ancak cinnet geçirmiş bir adamdır..." diyerek karşı çıktılar. Hız. Nuh (a.s.) peygamber "Rabbim! Beni yalanlamalarına karşı bana yardım et!" diyerek dua edince, Allah (c.c.) kendisine bir gemi yapmasını her canlıdan bir çifti ve inananlar ile ailesini gemiye almasını emretti. Yaptığı gemiye çok az kişi bindi, kendi eşi ve oğlu bile davetini kabul etmedi. Ardından çıkan tufan sonucunda yalnızca gemiye binenler kurtuldu.

Hız. İbrahim (a.s.)

Bâbil medeniyeti olanca güzelliğiyle gelişip yükseldi. Ancak onlar Allah'ı (c.c.) unutarak batıl inançlara daldı. Allah'a (c.c.) inanmak yerine putlara ve yıldızlara tapmaya başladılar. Allah (c.c.) onlara peygamber olarak kendi dostu olan Hız. İbrahim'i (Halilullah) gönderdi. Hız. İbrahim (a.s.) yumuşak huylu, konuksever ve dosdoğru bir peygamberdi. İnsanları bir olan Allah'a (c.c.) inanmaya çağırdı. Kendi öz babası bile putlara tapıyordu, ona "Babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana bir faydası olmayan şeylere niçin tapıyorsun? Babacığım! Doğrusu, sana gelmeyen bir ilim bana geldi. Bana uy ki seni doğru yola iletayim." diyerek Allah'a (c.c.) iman etmesini istedi. Ama babası "Ey İbrahim! Sen benim ilâhlarımdan yüz mü çeviriyorsun? Eğer vazgeçmezsen, mutlaka seni taş a tutarım. Uzun bir süre benden uzaklaş!" diyerek bu daveti reddetti. Hız. İbrahim (a.s.) yıldızlara tapan kavmine de "Geceleyin ortaya çıkan yıldızlar ay doğunca kayboluyor o halde ay daha güçlüdür, ama güneş doğunca ay da kayboluyor, o halde güneş ilah olmalı ama akşam olunca güneş de batıyor ... ben batanları sevmem" diyerek ay, yıldız ve güneşin ilah olamayacağını onlara anlatıyordu.

Hız. İbrahim'in (a.s.) güçlü bir kral olan Nemrut'la mücadelesi de meşhurdur. Hız. İbrahim (a.s.) kendisini Allah'a (c.c.) inanmaya davet etti. Şımarık biri olan Nemrut, Hız. İbrahim'le (a.s.) tartışmaya, kendisinin daha güçlü olduğunu iddia etmeye başladı. Hız. İbrahim

(a.s.) ona "... Şüphesiz Allah (c.c.) güneşi doğudan getiriyor sen de batıdan getirsene!..." deyince Nemrut şaşırıp kalmıştı.

Bâbil halkı bayramlarda güzel yemekler hazırlayıp onları puthanedeki putların önüne koyar, eğlenmeye giderdi; sonra da gelip o yemekleri kendileri yedi. Hz. İbrahim (a.s.) bir bayram günü gizlice putların yanına girerek eline geçirdiği baltayla bütün putları kırdı. Yalnızca en büyük putu kırmadı, baltayı da onun boynuna astı. Eğlence bitip yemeklerini almaya gelen Bâbilliler bu işi Hz. İbrahim'in (a.s.) yapmış olacağını tahmin ederek kendisine sorduklarında¹⁶ o da "Bunu şu büyükleri yapmıştır. Konuşabiliyorlarsa onlara sorun, bakalım!" cevabını verdi.

Bütün bu olanlar karşısında öfkesine yenik düşen Kral Nemrut, Hz. İbrahim'i (a.s.) ateşte yakmaya karar verdi. İnsanın insanı yakması üstelik kendilerine kurtarıcı olarak gelen bir peygamberi yakması tam anlamıyla vahşetti. Topladıkları odunlarla büyük bir ateş yakarak Hz. İbrahim'i (a.s.) bir mancınıkla ateşin ortasına fırlattılar. Fakat Allah (c.c.), onun ateşte yanmasına izin vermedi. Bu konu hakkında Kur'an-ı Kerim'de; "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve esenlik ol" dedi. Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük." buyurulmaktadır.

Hız. Musa (a.s.)

Mısır'a gelip yerleşen İsrailoğulları bir süre sonra Mısır'ın yerli halkı olan Kiptîlerin emrine girdiler. Kiptîler ise yıldızlara ve putlara tapıyordu. Ülkeyi yöneten Firavun İsrailoğullarını köle gibi kullanıyordu. İsrailoğulları eski yurtları Filistin'e kaçmak isteseler de Firavun buna izin vermiyordu.

Allah (c.c.) onları Firavun'un elinden kurtaracak olan Hz. Musa'yı (a.s.) gönderdi. Hz. Musa'ya (a.s.) peygamberliğiyle birlikte iki mucize verildi. Yere bıraktığında yılanı dönüşen asası ve ışık saçan eli vardı.¹⁹ Hz. Musa (a.s.), Firavun'a giderek kendisinin peygamber olduğunu, kendisine bir mucize getirdiğini ve İsrailoğullarını serbest bırakmasını istedi.²⁰ Kendisinin ve kardeşi Hz. Hârûn'un (a.s.) "Âlemlerin Rabbi"nin elçisi olduğunu söyledi. Firavun "Âlemlerin Rabbi"nin kim olduğunu sorduğunda "Musa, "O, göklerin ve yerin ve her ikisi arasında bulunan her şeyin Rabbidir. Eğer gerçekten inanırsanız bu böyledir." cevabını verdi. Bu cevap karşısında öfkelenen Firavun'a mucizelerini gösterdi. Firavun Hz. Musa'yı (a.s.) yenmek ve küçük düşürmek için halkı toplayarak sihirbazlarına sihir yaptırdı ama Hz. Musa'nın (a.s.) asası yılanı dönüşerek onların sihirlerini yuttu. Üstelik sihirbazlar da secdeye kapanarak Allah'a (c.c.) iman ettiler. Kendisinden izin almadan iman etmelerine öfkelenen Firavun, onları işkence edip asmakla tehdit etti. Musa (a.s.) kavmine, Allah'tan (c.c.) yardım isteyip sabretmelerini söyledi. Firavun'un ülkesinde art arda felaketler olmaya başladı. Kuraklık, kıtlık, sel, çekirge ve böceklerin istilası gibi. Firavun başlarına gelen her felakette Hz. Musa'dan (a.s.) yardım istiyor, inanacaklarına söz veriyordu. Hz. Musa (a.s.) Allah'a (c.c.) dua edince felaket sona eriyordu. Fakat Firavun ve halkı, felaket geçince sözlerini unutuveriyorlardı.²³ Firavun ve adamları bütün bu belalardan ders almadılar, inananlara gitgide baskılarını artırdılar. Hz. Musa (a.s.) onlardan ümidini kesince Allah'tan (c.c.) yardım istedi. Allah (c.c.) da oradan ayrılmasını emretti.²⁴ Hz. Musa (a.s.) ve inananlar bir gece topluca Mısır'dan ayrıldılar. Filistin'e doğru gittiklerinde önlerine büyük bir deniz çıktı. Onların kaçtığını haber alan Firavun ve adamları da arkalarından yetiştiler. Denizle düşman arasında sıkışıp kaldıkları sırada Allah (c.c.) Hz. Musa'ya (a.s.) "Asan ile denize vur!" buyurdu. Hz. Musa (a.s.) asasını denize vurunca deniz ikiye ayrılarak yol açıldı. Denizin iki yakası kocaman su dağları gibiydi. Hz. Musa (a.s.) ve

İsrailoğulları oradan koşarak karşıya geçtiler. Firavun ve adamları da aynı yoldan onları takip etmeye başladılar. Ancak yolun ortasına geldiklerinde deniz birden kapanarak onları yutuverdi.

Firavun'dan kurtulduktan sonra Hz. Musa (a.s.), Allah (c.c.) ile konuşmak için bir süreliğine oradan ayrılmıştı. Kendisine bildirilen ilahî buyrukların yazılı olduğu levhaları alarak kavminin yanına geri döndüğünde onları altından bir buzağı şeklinde put yapıp ona taptıklarını gördü. Hz. Musa (a.s.) o putu parçalayıp denize attı ve onlardan tevbe etmelerini istedi. Onlardan bir kısmı pişmanlık duydu. "İsrailoğulları (yaptıklarına) pişman olup, gerçekten sapmış olduklarını görünce, "Eğer Rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa, mutlaka ziyana uğrayanlardan oluruz" dediler."26 Hz. Musa'ya (a.s.) kitap olarak Tevrat indirildi.

Hz. İsa (a.s.)

Kur'an-ı Kerim'de ismi geçen seçkin dört aile vardı. Bunlardan biri de Âl-i İmrân'dı. Hz. İsa'nın annesi bu ailedendi, adı Meryem'di. Annesi, Meryem'e hamileyken onu, Hz. Süleyman (a.s.) tarafından yaptırılan Beytül Makdis mabedine adamıştı. Allah (c.c.) bu adağı kabul etti ve Hz. Meryem doğduğunda annesi onu Beytül Makdis'e verdi. Hz. Meryem orada Zekeriya peygamber gözetiminde büyüdü. Bir gün vahiy meleği Cebrail (a.s.) ona gelerek bir oğlu olacağını söyledi. Hz. Meryem bu habere çok şaşırdı bunun imkansız olduğunu söyledi. Bu olay Kur'an-ı Kerim'de şöyle anlatılır: ""(Meryem), "Ey Rabbim! Bana bir beşer dokunmamışken benim nasıl çocuğum olur?" dedi. Allah, "Öyle ama, Allah dilediğini yaratır. O, bir şeyin olmasını dilediğinde ona sadece "ol" der, o da hemen olur." dedi."" dedi." Hz. Meryem hamile kaldı ve Hz. İsa (a.s.) bir babaya ihtiyaç duyulmaksızın mucize bebek olarak dünyaya geldi. Bu doğum tek kelimeyle Allah'ın (c.c.) dilemesiydi, bir mucizeydi. Hz. Âdem de (a.s.) anasız ve babasız yaratılmıştı. Hz. İsa (a.s.) doğunca insanlar Hz. Meryem'i iffetsizlikle suçladıklarında "Bebek şöyle konuştu: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluym. Bana kitabı (İncil'i) verdi ve beni bir peygamber yaptı."

Hz. İsa (a.s.) büyüyünce kendisine peygamberlik görevi verildi. Fakat halk Hz. İsa'ya (a.s.) inanmadı. İnanmaları için onlara mucizeler gösterdi: Alaca hastalığına yakalananları tedavi etti, ölüleri diriltti, körleri iyileştirdi, çamurdan yaptığı kuşlara üfleyince kuşlar canlanıp uçtu. Buna rağmen sen büyücüsün diyerek ona inanmadılar.

Çok az kimse Hz. İsa'ya (a.s.) inandı ve ona yardım etmeye karar verdi. Hz. İsa'nın (a.s.) bu yardımcılarını Havariler denilmektedir. Onların çalışmalarından rahatsız olanlar Hz. İsa'yı (a.s.) öldürmeye kalkıştılar. Onlar ise Hz. İsa'ya (a.s.) benzeyen birini yakalayıp öldürdüler ve onun Hz. İsa (a.s.) olduğunu zannettiler. Hz. İsa'yı (a.s.) öldürmeye kalkışanlar bu emellerine ulaşamadılar. Kur'an-ı Kerim'de bu konu şu şekilde anlatılmaktadır: "Bir de inkârlarından ve Meryem'e büyük bir iftira atmalarından ve "Biz Allah'ın peygamberi Meryemoğlu İsa Mesih'i öldürdük" demelerinden dolayı kalplerini mühürledik. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler." Hz. İsa (a.s.) göğe kaldırılmadan önce kendisinden sonra gelecek olan peygamberi haber verdi: "...Ey İsrailoğulları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim..."

Hz. İsa'ya (a.s.) kitap olarak İncil verildi. O göğe çekildiği zaman kendisine inanan çok az kişi vardı. Zamanla ona inananlar kendisini ve annesini ilâhlaştırdı.

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)

3.Konu : Peygamberlerin Özellikleri

Peygamberler Allah'ın (c.c.) emir ve yasaklarını insanlara bildirmek için elçi olarak seçtiği üstün özellikleri olan insanlardır. Kendisine kitap indirilmiş peygambere resul, yalnızca dâvet etmekle yükümlü olan peygambere de nebî denir.

Her topluluğa peygamber gönderilmiştir. Ancak, Kur'an-ı Kerim'de adı geçen peygamber sayısı 25'tir. Peygamberler de insandır, her canlı gibi doğar, büyür, yaşar ve ölürler. Her insan gibi yaptıklarından sorumludurlar. İçinde yaşadıkları toplumun dilini konuşurlar. İnsani özelliklerinin yanı sıra peygamberlik görevleriyle ilgili özellikleri de vardır.

Bu özellikleri şunlardır:

1- Allah (c.c.) tarafından seçilirler (Vehbîlik):

Kimin peygamber olacağını Allah (c.c.) seçer, üstün özelliklere sahip olan kişiler kendi istekleriyle peygamber olamazlar.

2- Vahiy alır ve bunu tebliğ ederler (Tebliğ):

Peygamberler Allah'tan (c.c.) aldıkları ilâhî buyrukları eksiksiz olarak insanlara ulaştırırlar.

3- Mûcize gösterirler:

Peygamber olduklarını kanıtlamak için (Allah'ın (c.c.) yardımıyla) mucize gösterebilirler. Sahte peygamberler mucize gösteremezler.

4- Doğru sözlü ve dürüst olurlar (Sıdk):

Peygamberler sözlerinde ve işlerinde doğrudurlar. Asla yalan söylemezler, kandırmazlar.

5- Güvenilir olurlar (Emanet):

Peygamberlikten önce ve sonra her bakımdan güvenilir kimselerdir. Asla hainlik etmezler.

6- Çok zeki ve akıllı olurlar (Fetanet):

Peygamberler çok zeki ve akıllı insanlardır.

7- Günah işlemekten korunurlar (İsmet):

Peygamberler masumdur, hiç günah işlemeyizler, günah işlemekten korunurlar, günah işlemeyi bilmezler.

Sıdk: Niyette dürüstlük, söz ve davranışların doğru ve gerçeğe uygun olması anlamında bir ahlâk terimidir.³⁶

Emanet: Güvenmek, korku ve endişeden emin olmak. Her alanda insanlara güven verici olmak.³⁷

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)
4.Konu : Peygamberlerin Görevleri

Allah (c.c.) tek yaratıcıdır. Hep vardı, hep de var olacaktır. Varoluşu da kendindendir. Her şey O'na muhtaçtır, O hiç bir şeye muhtaç değildir.

Allah (c.c.) önce yerleri ve gökleri yarattı.³⁹ Sonra melekleri ve cinleri yarattı. Daha sonra sudan hayvanları yarattı. En son olarak varlıkların en üstünü olan insanı yarattı. Her şeyi yoktan var eden, yaratan Allah (c.c.) bunların bilinmesi, emir ve yasaklarının insanlara bildirilmesi için içlerinden uygun olanları seçti.

Tebliğ: Bir şeyi veya haberi oluşturmak, bildirmek. Peygamberlerin yükümlü olduğu tebliğ görevi, onların vahiy yoluyla aldıkları bilgiyi insanlara ulaştırması demektir.⁴⁴

Her peygamber belli bir millete gönderilmiştir. Sevgili Peygamberimiz (s.a.v.) ise bütün insanlığa gönderilmiştir. Peygamberler tebliğ yapmakla yani ilâhî buyrukları eksiksiz olarak iletmek, ayetlerin daha iyi anlaşılması için açıklamak, insanları manevi kirlere arındırmakla yükümlüdürler.

Bu görevleri şu şekilde açıklayabiliriz:

1. Tebliğ: Allah'tan (c.c.) başka ilâh bulunmadığı gerçeğini ve ilâhî buyrukları insanlara bildirmek ve onları yalnızca Allah'a (c.c.) ibadet etmeye davet etmek. İyi davranışların cennetle ödüllendirileceğini kötü davranışların da cehennemle cezalandırılacağını bildirmek.

2. Tebyin: Allah'tan (c.c.) gelen vahiyleri insanların anlayabileceği şekilde açıklamak. İnsanları varoluşun ve hayatın anlamını düşünmeye davet etmek.

3. Temsil: İbadet ve diğer kulluk görevlerinin nasıl yapılacağını uygulamalı olarak göstermek. Kendi erdemli yaşayışıyla da diğer insanlara örnek olmak.

4. Tezkiye: Temizlemek anlamına gelir. İnsanları manevi kirlere arındırmak.

Hâtemü'l-enbiyâ:

Peygamberlerin sonuncusu
anlamında Hz. Peygamberimizin
(s.a.v.) vasıflarından biridir.⁴⁶

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)

5.Konu : Son Peygamber Hz. Muhammed (S.A.V.)

Sevgili Peygamberimizin (s.a.v.) diğer peygamberlerden farklı olarak fazladan dört özelliği daha vardır:

1. Peygamberlerin sonuncusudur.
2. İnsanlara ve cinlere gönderilmiştir.
3. Kendisine indirilen Kur'an-ı Kerim kıyamete kadar geçerliliğini sürdürecektir.
4. Bütün Peygamberlerden üstündür.

Sevgili Peygamberimizden (s.a.v.) önce de peygamberler gelmişti "... Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir. ..." ama Hz. Muhammed (s.a.v.) "... Allah'ın Resûlü ve nebîlerin sonuncusudur. ..."

Son Peygamberdir yani "hâtemü'l-enbiyâ"dır. Son Peygamber olduğu için kendisine ahir zaman peygamberi de denilmiştir. O, peygamberlerin sonuncu halkasıdır. Artık peygamber gelmeyecektir, peygamberlik kapısı tamamen kapanmıştır. Peygamberimiz Hz. Muhammed'den (s.a.v.) önceki peygamberler belli bir topluluğa gönderilmişlerdi. Hz. Muhammed (s.a.v.) ise yalnızca bir topluma değil bütün insanlığa hatta bütün evrene gönderilmiştir. Peygamberliği belli bir bölge ve belli bir zamanla da sınırlı değildir.

Hız. Muhammed'den (s.a.v) sonra peygamberlikle ilgili bütün iddialar geçersizdir.

Kur'an-ı Kerim'de; "(Ey Muhammed!) Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik." buyrulur. Buradan onun hem bütün varlıklara gönderildiğini hem de bütün varlıkların iyiliği ve bağışlanması için gönderildiğini anlıyoruz. Yüce Rabbimiz (c.c.): "(Ey Muhammed!) De ki: "Ey insanlar! Şüphesiz ben, yer ve göklerin hükümrânlığı kendisine ait olan Allah'ın hepinize gönderdiği peygamberiyim." ayetinde Hız. Peygamberimizin (s.a.v.) yalnızca bir millete değil bütün insanlara gönderildiğini bildirmektedir. Hız. Peygamberimiz (s.a.v.) bütün insanlara müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderilmiştir.

Onun getirdiği din de son dindir. Şanı yüce olan Allah (c.c.), Hız. Muhammed'e (s.a.v.) doğruyu yanlıştan, iyiyi kötünden ayıran kıyamete kadar insanlara rehber olacak Kur'an-ı Kerim'i indirdi. Her peygamberin bir mucizesi vardır. Hız. Peygamberimizin de (s.a.v.) en büyük mucizesi Kur'an-ı Kerim'dir.

Bütün peygamberleri örnek alan, bütün insanlara gönderilen ve getirdiği din ve kitabı kıyamete kadar devam edecek olan Hız. Peygamberimiz (s.a.v.) peygamberlerin en faziletlisi olarak kabul edilir.

5.Sınıf Peygamberimizin Hayatı Konu Özetleri

2.Ünite : Peygamberlik ve Peygamberimiz (S.A.V.)
6.Konu : Bir Hadis Öğreniyorum

Peygamberler tıpkı bir babanın evlatları gibidirler, birbirlerinin tamamlayıcısıdır. Bu konuda Hz. Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurmaktadır:

“Şüphesiz benim durumumla benden önceki peygamberler topluluğunun durumu, tıpkı güzel bir bina yapıp onu süsleyip güzelleştiren adamın durumuna benzer. Fakat bir köşede bir kerpiç yeri boş kalmıştır. Evi görmeye gelen insanlar evi çok beğenirler: Keşke şu tek kerpiç de yerine konulsaydı! derler”. “İşte ben, o (yeri boş bırakılan) kerpicim; ben peygamberlerin sonuncusuyum.”

Bu hadis-i şerifte sözü edilen bina aslında İslam’dır. Kerpiç ise olgunluk ve mükemmelliktir. Hz. Peygamberimiz (s.a.v.) İslam binasının eksik kalan kısmını tamamlamış ve en mükemmel şekilde bize yani kendisinden sonra gelen ve kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlara teslim etmiştir.

Buradan anlıyoruz ki, bütün peygamberler aynı dinin tebliği için gönderilmiştir. Bu yönden birbirlerinin tamamlayıcısıdır. Kur’an-ı Kerim’de bu konudan söz edilirken “Hz. Musa (a.s.) Yahudiliği, Hz. İsa (a.s.) Hristiyanlığı getirdi anlattı demez. Bütün peygamberler tevhid inancını “Allah’ın (c.c.) tek olduğunu” anlatmıştır. Peygamberlerin hepsini aynı Allah (c.c.) göndermiştir, bütün peygamberler aynı Allah’ı (c.c.) anlatmıştır. Zaten Allah’tan (c.c.) başka da ilâh yoktur. Kur’an-ı Kerim’de bir çok peygamberden bahsedilmiş, birinin hayatı diğerine örnek gösterilmiştir.